

Syra wackra

W i s o r ,

Den Första:

Ingen kan tänka och ingen kan
tro, &c.

Den Andra:

Jag är en swån som afsted
tar, &c.

Den Tredje:

Wachus snyfta, gret och stam-
ma, &c.

Den Sjunde:

November den 15:de Dagen, &c.

Alla Syra kunna sjungas under sina egna be-
hageliga Melodier.

Den Första:

Ingen kan tänka och ingen kan tro, Hwad ondt som en Sjöman månd' lida, Han har hwarken dag eller natt någon ro, För omäder och stormar så strida, För bankar och fôr skär, För Turk och Hedningar, Och alla sjöfarliga qwidor.

2. En resa ifrån Bergen wi oss förhvara låt, Wi tänkte oss till L. Sabon att gånga, Med Capten Peter Wesel wi oss förhvara låt, Som den wandrande Jacob mände föra; År 1700 och 33 dar dertill, Om wären wi resan begynte.

3. I Herrans Namn! med glädje Wi anfar lottade, Och resan månd' lyckligt fortsätas, Compasen och Roret wi mål uppställade, Och ingenting så mände wi föråta; I sin weckers tid war vinden oss blid, Till wi fick Capfenister i sigte.

4. Der sågo wi ett Skepp till sjös emot oss kom. Sin mil utanföre Capfenister, Som war en Turkisk Sjörsfware så grov, Han mände oss snarligen hinna; Den stund han till oss kom, då stöt han på oss grymt, Lifsom wi warit hans life.

5. Men wi som hade hwarken wärja eller skott, Hwarmed wi oss förswara kunde, Ända så stöt han på oss skott uppå skott, Att Skeppet wille gå till grunde, En kula han stöt, Att war Capten blef dödd, Dertill också Jungman wid rodet.

6. Det war icke nog med detta som steds, Han wille hos war Sörman mål gåsta, Ett hål uti hans hurnud så widt och så bredt, Men skönte honom lifwål till lifwet, Straxt måste wi på stund, Till sammans Sexton man, Om bord på det Turkiska Skeppet.

7. Sen förde de oss alla till Skeppet igen, Med slutade fötter och armar, Wi bödo till Gud mål hwar och en man, Att han sig nådligt wille förbarma, Öfwer hwar betrycker själ, O Gud! du ser ny mål, Hur Hedningarne oss månd handtera.

8. Wårt skepp blef besatt med Turkar igen, De oss i band och bojor mände leda, Sen förlade de till Africa hem, En fogelig wind Gud oss unde, Augusti Sexton dar, Att efter Guds behag, Wi lyckligt till land mände komma.

9. Så förde de oss till Rådhuset fram, Och sporde om wi wille förswärja War Christliga Religion och emottaga dess, Så skulle wi så blifwa stora Herrar, Wi alla sworde nej, Wi det göra ej, så länge wi äro ut lifwet.

10. Då blef det långt warre än som det war förut, Wi blefwo långt hårdare plågade, Med hunger, arbete, frestelse och nöd, Att som dessa Herrar behagade, Att sälja oss igen, Till andra Turkar hän, Till ewiga slafwar och trålar.

11. Der fingo wi gånga som hästar för plog Och lida både ångest och qwida, fastän nåt ne wi more Med piskar de oss slog, Att dessa wannågtige wi ginga Från morgonen blid Till aftonens tid, Att tråla i slafwiskt arbete.

12. Men Gud, som sina alla mål hjälpa kan, Wi rymde den bästa tid af wären; Wi rymde.

De af vårt fångsel tilsammans sexton man,
Swart wi behållna kommo utan skada, Ett
farligt öde war, Om de öf funnit har, Det
wist våra lif hade lestat.

13. Om dagen wi öf gömde i åker, skog och
äng, Om natten vår wäg wi mände fara,
De öf eftersökte i skogar, äng och mark, I
hunger, ångst, törst och nöd wi woro, I tju
weckors tid Wi wandad' hit och dit, tills wi
kom af de Turkiska gränser.

14. Der singo wi tala med en Holländsk Ca-
pitain Att komma på hans skepp till att fara,
Han låg då färdig att segla hem igen, Han
öf mände grannelig förwara; Att wi till Hol-
land kom, Behållna hwar en man, En foga-
lig wind Gud öf sände.

15. Från Holland till Bergen wi öf förby-
ra låt, Dit wi behållne kommo utan fara, Sex
år är det sedan wi här på landet stod Och
sedan wi såg Bergens Nordiska gränser. Guds
namn i allo land Af qwinna och man, Ele
lof och pris förutan all ända.

Den Andra:

Jag är en swån, som afsted tar, Från or-
ten der jag wistas, Jag will ej längre blifwa
qwar, Jag will mig ut förlustas, Min lust
är nu åt främmand' land, Det är i mitt sin-
ne kommit, Ifrån min slägt och wänner all,
Min tid är redan kommen.

2. O Gud! som lykan har i sin hand, Sig
nådigt till mig wände, Han hjälper mig till

watten och land, och hwar han mig will sän-
da; Jag hoppas stadigt uppå Gud, Han mig
will hjälpen sänder, Fast jag haft motgång
hit till slut, Han motgång från mig wänder.

3. Ett handwerks bruk det lyder så: Man
måste widt omwandra, sin profession igenom-
gå, Att ej nå'n derpå blandar, Gemenligt
är att hwem som bär, Fristet hjerta uti lif-
wet, Han fruktar intet för besvär, Bland
stora sjöar drifwas.

4. Ifrån min wänner måste jag, Fast de dö-
fa och ringa, De likwäl kärlek för mig bär,
Det har mitt hjerta twingat, Ja, tårar ur
mina ögon, Och mycken sorg af hjertat går,
Ja mycket öfwerflödigt.

5. Den bästa wän jag i werlden har, Det
är min hulda Moder, Som mig under sitt
hjerta bär, Näst Gud jag henne wördar; Dock
måste jag med mycken gråt, Afsted från henne
taga, Genom min penna, ty jag får, Ej sielf
med henne tala.

6. Si här är ännu en igen, Som sten på
bördan lägger, Jag har en kär och trogen
wän, Som hårdt på hjertat ligger, Ät det
icke sorg och jänner stor, När wänner skola
åtskiljas, I wida werlden hwar sin los, Och
kanste aldrig finnas.

7. Åh! söta wän haf lustigt mod, Fast jag
så sorgse är, Du blifwer hemma i din ort,
Men jag en främling här. Jag hade nu wäl
mycket mer, I afsted att förtälja, Men för
min myckna gråt och sorg, Jag ingen ting
kan säga.

8. Hwad hjelper mig min myckna gråt?
Hwad hjelper mig min längtan? Hon förwärf-
war ej något godt, men mycket mera ångslan.
Adjö, adjö min lilla wän! Jag affked från
dig tager, Haf redligt hjerta mot din wän,
Fast han ifrån dia drager.

9. Wi äro nu så när hwaran, Wi kunna
sammantala, Men tänk uppå både sjö och
strand, Som mången en borttager, O! Gud,
som lyckan har i sin hand, Han hjelper mig
till watten och land, och en gång hem till mina.

10. Och till ett slut jag affked tar, Från
alla mina wänner! Allt för min myckna gråt
och sorg, Jag ingen ting kan säga. Gud blif-
we eder alla när, Han skådse underwisa, O.
hwad ni wistas när eller fjär, Nu slutar jag
min wisa.

Den Tredje:

Bachus snvsta, gret och klamma,
i Concourgen der han satt,

Och sitt fluidum anamata,
Ur sin fordna gyllne tratt.

Då wid tunnan,

I kypen unnan,

Stod en Ralle i sitt hörn,

Bachus båd de bästa sorter,

Ol och Porter,

Allt sin Björn.

Hur han der glamma

Om ett och det samma,

Och rusta damma
Med Björn.

Wiste han sitt Proclamma :::::

Hur han bladdra, hur han tumma,
Rådsluf-Rättens Protocol,

Fick han Debet i full Summa,

Och i Credit netto Ross.

Hwad han ägde,

Mindre wägde,

An hans minsta hufvudhår.

Titet Bischoff stod i glaset,

Och calaset,

Slöts i år.

Tunna war ruttan,

Och Olet i putten,

Och strunt hela toutten,

Ou lär.

Och så slöts Banqueroutten :::::

Den Sjerde:

November den 15de dagen, Ett tusen sju-
hundra och åttio Tre, Wef Bathi Concourse
företage, Af samtlige Rådman och Borg-
mästare. Wef Mutter på Rostock wid Wor-
det, Så somt wid den uppgående Soln; Hög-
ådle Herr Preses tog ordet, Och hängde sin
Scharlakans kapp på stoln.

2. Kring rundeln af bordet utbreddes, In-
teckningar, Pantar, Contracter och kyp. Af
Krögare, Krögare ledde, Den ene han hick,
den andra han skp. Den tredje placat liksom
denna, Han stod der med ögonen hop. No.

torien formera sin penna, men stack henne
miste i Krögar-mors strop.

3. Herr Preses med Skorpan i truten, Och
Lagboken bredvid sin Pontacks-Terin. Sant
Rätten nu vara fullsuten, Och parten till-
stades på herommad termin. Alltså med en
sup han nu wara, Den nakna war Bachus
på Ed, Gesundheit! i Adle Lagfarna, Sad'
Preses och ragla med Flubban på sned.

4. Bror Wollberg, Curator ad litem, Fram-
räckte Patentet och deri befannts: 3 fast, en
Ölfanna och item: 3 löst, en halfankare god
Pommerantz. Skönt den sants nu redan ut-
drucken, Togs dock till Sex daler Contant; En
dito Bouteille något sprucken, Som måst. till
det hädan togs upp till en slant.

5. Af plådes-versedlar alls inga, Förutan
den Wäst deri Bachus nu står. Kling klang,
ropa Preses, och klinga! Det plagget i värde,
Tolf öre, gu får. Och dessa nedklippade ha-
sor. Der låga de hämta frist luft, Med öf-
riga paltor och trasor, Kan intet värderas
af menskligt förnuft.

6. Sålunda värderas och strifas. Och in-
gen ting saknad? hur sa? el' nej! Och
som wi wid Lagen förblifmit, Och hjungan
kamrater, wipp lustigt hurra! Strunt i mina
Björnars Erömen. Er tjenare dricker Er skål,
Jag tänker, Er lif och lefamen, Blott punch
och Citroner förgylla war bål.